

NORA ROBERTS

PÍŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ NEVINNOST

Eva Dallasová se musí vypořádat nejen se záhadou mrtvých učitelů, ale i s dávnou láskou svého muže

SMRTÍCÍ NEVINNOST

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky
Smrtící zrození

J. D. Robb

SMRTÍCÍ NEVINNOST

Přeložila Jaroslava Novotná

Copyright © 2007 by Nora Roberts
Translation © 2009 Jaroslava Novotná

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-855-6

*Učitel hýbe věčností,
nikdy nelze říct,
kam až jeho moc dosáhne*

– Henry Adams

Tak nevinné jako právě snesené vejce.

– W. S. Gilbert

KAPITOLA 1

Neohlášená písemka je něco jako atentát. Děs a hrůza, tedy alespoň pro nebohé oběti, zatímco lovec se může těšit jistému pocitu převahy.

Craig Foster se právě chystal poobědvat a ještě přemýšlel nad posledními úpravami písemného testu, který si připravoval na pátou vyučovací hodinu dějepisu. Dobře věděl, jaká bude odezva. Zděšené pohledy, pláč a skřípění zubů. Ještě si to živě pamatoval. V šestadvaceti letech nebyl studentům tak vzdálen, aby zapomněl na muka, která představuje písemka.

Vytáhl polední svačinu zabalenou ve fólii. Zvyk je železná košile a on věděl, že jeho žena – no není to úžasné, být čerstvě ženatý? – mu zabalila sendvič s drůbežím masem, jablko, pár sójových čipsů a k tomu mu připravila horkou čokoládu, kterou měl tak rád.

Nikdy po ní nechtěl, aby mu dělala svačinu, nežádal po ní, aby mu vyprané, spárované ponožky pečlivě srovnávala vpravo v nejhořejší zásuvce prádelníku. Ale říkala, že to pro něj dělá ráda. Těch sedm měsíců, co byli svoji, bylo nejlepší období jeho života. A dodneška je nic nepokazilo, pomyslel si.

Mám práci, kterou miluju a kterou dělám setsakra dobře, říkal si s jistou dávkou pýchy. S Lissette měli moc hezký byt, odkud to nebylo do školy daleko. A jeho žáci byli chytří a zajímaví – a to, že ho mají rádi, to byla hoto-
vá výhra.

Kvůli písemce budou trochu brblat, ale však oni to zvládnou.

Dříve, než se pustil do práce, poslal své nevěstince krátký mail.

Ahoj Lissy! Až půjdu večer domů, co kdybych cestou koupil polévku, co máš ráda, a ten velký salát?

Stýská se mi. Miluju každý kousíček tvého nádherného těla!

Ty víš kdo.

Musel se zasmát, když si představil její úsměv nad dopisem. Znovu se vrátil k písemce. S očima upřenýma na obrazovku si nalil první šálek čokolády a zvedl k ústům chlebovou placku plněnou sójovým výrobkem předstírajícím, že jsou to tenké plátky krutího masa.

Je toho tolik, co může druhé učit; i co se může naučit sám. Historie této země je tak bohatá, tak rozmanitá, tak dramatická. Kolik jen ji provázelo událostí, tragických i úsměvných, příběhy romantiky, hrdinství i zbabělosti. To všechno chtěl přenést na své studenty, aby poznali, jak země a svět, ve kterém žijí, dospěly až do dneška, do prvních měsíců roku 2060.

Jedl, přidával otázky, vymazával jiné. S chutí se napil milované čokolády a venku za okny se snášel nadýchaný sníh.

A minutu po minutě odtikávaly dny jeho vlastní krátké historie, spějící ke svému konci.

Ze školy jí vždycky naskakovala husí kůže. Pro ni, drsnou a neohroženou policistku, bylo ponižující si to přiznat, i když jen v duchu. Ale bylo to tak. Poručík Eva Dallasová, údajně nejlepší policistka v oboru vražd v celém New Yorku, by raději pátrala po psychotickém narkomanovi v opuštěném činžáku, než aby teď musela kráčet po vypulírovaných chodbách akademie Sarah Childové, kterou navštěvovaly děti patřící do horní střední třídy.

I přes ty jásavé barvy na stěnách a podlahách a vzorně čistá skla v oknech měla Eva pocit, jako by se ocitla v mučírně.

Většina dveří v tom labyrintu chodeb byla otevřená a místnosti za nimi prázdné, až na lavice, stoly, pulty, monitory a tabule.

Eva se ohlédlá na ředitelku Arnette Moseblyovou, urostlou, ba přímo sošnou ženu asi kolem padesátky s chundelem spirálek leskle černých vlasů na hlavě. Smíšený původ propůjčoval její pleti karamelový odstín a očím kouřově modrou barvu. Na sobě měla dlouhou černou sukni a krátké červené sáčko, a když kráčely po chodbě ve druhém patře, odrážel se od stěn klapot jejích pohodlných bot.

„Kde jsou děti?“ zeptala se Eva.

„Poslala jsem je do posluchárny, dokud si je nevyzvednou rodiče nebo opatrovníci. Je tam i většina personálu. Napadlo mě, že bude nejlepší, a také ohleduplnější, zrušit odpolední vyučování.“

Zastavila se pár kroků před zavřenými dveřmi, u kterých stál uniformovaný policista.

„Poručíku, je to nesmírná tragédie pro nás i pro děti. Craig...“ Pevně stiskla rty a odvrátila zrak. „Byl tak mladý a zapálený. Celý život měl před sebou, a –“ Zmlkla a pozvedla ruku, jako by se snažila najít rovnováhu. „Já chápu tyhle věci, chci říct, že vím, že v takovýchto záležitostech se policie musí držet předepsaného postupu. Ale doufám, že budete co nejdiskrétnější a vynasnažíte se co nejrychleji vše vyšetřit. A že můžeme počkat s – s transportem těla, až všichni žáci opustí budovu.“

Teď narovнала ramena. „Nechápu, jak ten mladý muž mohl tak náhle onemocnět? A jestli se necítil dobře, proč vůbec šel do práce? Jeho žena – je ženatý jen pár měsíců – ještě jsem jí nevolala. Nebyla jsem si jista –“

„Nejspíš to budete chtít nechat na nás. Když nám dáte chvilku...“

„Ano. Ano, ovšem.“

„Záznam, Peabodyová,“ nařídila Eva své kolegyni. Kývla na policistu u dveří a ten ustoupil stranou.

Eva otevřela dveře a zůstala stát na prahu. Byla vysoká, s dlouhými štíhlými údy a křtící hnědých vlasů, s hnědýma očima, které nyní, když sledovaly scénu před sebou, nejevily žádné hnutí mysli. Její pohyby byly úsporné, když si vzala z brašny sprej a nastříkala si na ruce a na boty ochrannou vrstvu.

Za téměř dvanáct let ve službě viděla mnohem horší věci než mrtvého učitele dějepisu válejícího se na podlaže v louži vlastních zvratků a sraček.

Eva uvedla do záznamu čas a místo. „Záchranka dostala hlášení devět set jedenáctky ve čtrnáct šestnáct. Oběť identifikována jako Foster, Craig, nahlášeno ve čtrnáct devatenáct.“

„Šťěstí že tihle záchranáři věděli, že s tělem se nesmí hýbat,“ poznamenala Peabodyová. „Chudák.“

„Obědval ve třídě? Obědy se většinou odbývají v jídelně, v kantýně, nebo tak.“ Eva stále zůstávala stát na prahu a pohodila hlavou. „Převržená velká termoska, židle.“

„Spíš to vypadá jako záchvat než zápas.“ Peabodyová se pohybovala po okraji místnosti a zlehka našlapovala. Zkontrolovala okna. „Zavřená.“ Naklonila se a zkoumavě si prohlížela stůl i tělo z této strany místnosti.

Peabodyová byla urostlá stejně jako Arnette Moseblyová, ale v jejím případě se o sošnosti rozhodně mluvit nedalo. Tmavé vlasy jí vyrůstaly i hluboko na šíji a jejich koncečky se laškovně kroutily vzhůru způsobem, který Eva nikdy nedokázala napodobit.

„Obědval při práci,“ nadhodila Peabodyová. „Připravoval písemku nebo nějaký test. Alergická reakce na něco, co snědl, patrně.“

„Jo, taky bych řekla.“ Eva přikročila k tělu a dřepala si. Později pořídí snímky, změří teplotu, aby určila čas smrti, a všechno ostatní, ale v tuto chvíli jen prostě pozorovala mrtvolu.

Popraskané žilky v jeho bělmu připomínaly pavoučí

nohy. Kolem úst byly patrné zbytky pěny a zvratků. „Snažil se někam doplazit, když se mu to stalo,“ zamumlala. „Chtěl dolézt ke dveřím. Ověř totožnost, Peabodyová, a čas smrti.“

„Jo, jasně.“ Eva poklekla vedle těla. Měla by vzít otisky prstů a tak, prostě provést standardní identifikační postupy, ale zatím jen jednoduše studovala mrtvolu.

Červené pavoučí žilky křížovaly bělma očí. Na ústech měl zaschlou pěnu a zvratky. „Pokoušel se odplazit, když to na něj přišlo,“ mumlala si. „Dej se do práce, Peabodyová, proved' formální ohledání a identifikaci.“

Eva vstala, opatrně přešla po okraji kaluží tekutin, které vyprodukovalo Craigovo tělo, a zvedla šálek od termosky. Na černém povrchu byl stříbrný nápis s jeho jménem. Přičichla si.

„Myslíš, že toho chlápka někdo otrávil?“ zeptala se Peabodyová.

„Horká čokoláda. A ještě něco.“ Eva vložila šálek do evidenčního sáčku. „Zbarvení zvratků ukazuje na nějaký záchvat, mimořádně bolestivý stav. Jo, myslím na jed. V laborce to ověří. Musíme získat od nejbližších rodinných příslušníků povolení, abychom si omrkli léky, které užíval. Já si jdu ještě jednou promluvit s Moseblyovou a se svědky.“

Eva vyšla ze třídy. Arnette Moseblyová kráčela po chodbě s kapesním počítačem v ruce. „Ředitelko Moseblyová? Chtěla bych vás požádat, abyste nikomu nevolala. Prozatím s nikým nemluvte.“

„Ach... Já – vlastně, právě jsem –“ obrátila počítač tak, aby Eva viděla na malý displej. „Slovní hra. Něco, co trochu zaměstná mysl. Poručíku, mám obavy o Lissette. Craigovu ženu. Musí se jí to říct.“

„Řekneme jí to. Ale právě teď bych chtěla mluvit s vámi, někde v soukromí. A musím vyslechnout ty žačky, které našly tělo.“

„Rayleen Traffová a Melodie Branchová. Ten policis-

ta tvrdil, že nesmějí opustit budovu a že musí být každá zvlášť.“ Rty se jí semkly v očividném nesouhlasu. „Děvčata z toho mají trauma, poručíku. Byla hysterická, což se dá čekat za takových okolností. K Rayleen jsem musela zavolat konzultanta pro řešení traumatických událostí a k Melodii naši ošetřovatelku. Teď by s nimi měli být jejich rodiče.“

„Uvědomila jste tedy rodiče.“

„Vy máte svoje postupy, poručíku, já zase svoje.“ A královsky pokynula hlavou přesně tím způsobem, jaký je podle Eviných představ předepsán ve školení ředitelů číslo 101. „Mojí nejvyšší prioritou je zdraví a bezpečí mých studentů. Těm dívkám je deset let, a vstoupily *tam*.“ Kývla hlavou ke dveřím. „Bůhví, jakou spoušť to nadělalo v jejich psychice.“

„Craig Foster se taky moc dobře necítí.“

„Musím dělat to, co je třeba, abych chránila své studenty. Moje škola –“

„V tomto okamžiku to není vaše škola. Je to moje místo činu.“

„Místo činu?“ Z Arnettiny tváře zmizela všechna barva. „Co tím myslíte? Jakého činu?“

„To právě hodlám zjistit. Chci, aby mi přivedli ty svědkyně, jednu po druhé. Nejlepší místo pro výslech bude patrně vaše kancelář. S každým dítětem smí přijít jeden rodič nebo opatrovatel.“

„Výborně. Pojdte se mnou.“

„Strážníku?“ Eva se ohlédla přes rameno. „Řekněte detektivu Peabodyové, že jdu do ředitelny.“

Ústa se mu skoro neznatelně zvlnila. „Ano, madam.“

Tohle je jiná káva, říkala si Eva, když čekala v ředitelské kanceláři. Rozhodně se cítila lépe v pozici šéfa než sedět v horkém křesle. Ne že by měla ve školních letech problémy s kázní, alespoň co si vzpomínala. Většinou se snažila být neviditelná, hlavně to přežít a dostat se

z toho vězení, které si říkalo vzdělávací zařízení, co nejdříve, jakmile to dovolil zákon.

I když ne vždycky to dokázala. Taky měla pěkně prořízlou pusku a dovedla se ozvat, takže se kolikrát ocitla na koberečku v ředitelně za své nevhodné chování.

Měla by být vděčná státu, že se o ni postaral, poskytl jí vzdělání, domov, dostatek jídla, a vůbec všechno, aby mohla vést slušný život. Měla by být vděčná za to, že se měla do čeho obléknout, i když ty šaty už někdo nosil před ní. Měla by toužit po tom být lepší, což bylo ovšem obtížné, když si ani nepamatovala, odkud vlastně přišla.

Dobře si pamatovala ty jejich karatelské žvásty, jejich přísné obličejové neskrývací nadřazenost.

A nekonečně věčnou, smrtelnou nudu.

Samozřejmě jí nebylo souzeno, aby chodila do vybraného školního zařízení vybaveného nejmodernějšími technologiemi, se vzorně čistými třídami, vkusnými stejnokroji a poměrem pedagogové-žáci jedna ku šesti.

Byla ochotná vsadit svou příští výplatu na to, že na chodbách akademie Sarah Childové se neodehrávají pěstní souboje a nikdo nikomu do skříňky nepodstrkuje podomácku vyrobený dělbuch.

Ovšem dnes se tu odehrála vražda.

Zatímco čekala v ředitelně, již dodávaly domáckou útulnost živé rostliny a stylový čajový servis, rychle si zopakovala, co ví o oběti.

Foster, křestním jménem Craig, věk dvacet šest. Žádný záznam v rejstříku. Oba rodiče stále žijí, stále manželé. Bydlí v New Jersey, kde se Craig také narodil a vyrůstal. Absolvoval Kolumbijskou univerzitu na částečné stipendium, získal pedagogické vzdělání a pokračoval v profesorském studiu v oboru historie.

Loni v červenci se oženil s Lisette Bolviarovou.

Na fotografii v průkazce vypadal mladistvě a entuziasticky. Pohledný mladý muž s pletí barvy pečených kaštanů.

nů. Tmavé, hluboko posazené oči a tmavé vlasy, ostříhané, jak se říkalo, ve stylu high-top. Hlava je po stranách a vzadu vyholená a vlasy vyčesané do vysoké kštice.

Na nohách trendy boty, vybavila si. Černožlutý měkký průsvitný materiál s pevnými chrániči kotníků. Ale sportovní sako špinavě hnědé barvy s odřenými rukávy bylo celkem obyčejné. Solidní počítačová jednotka na zápěstí, na první pohled kopie. A lesklý zlatý kroužek na prsteníku levé ruky.

Až Peabodyová dokončí ohledání, najde v Craigově kapse sotva padesát kreditů, odhadovala Eva.

Rychle si udělala pár poznámek.

Odkud byla čokoláda?

Kdo měl přístup k termosce?

Společná třída?

Časová osa. Poslední, kdo oběť viděl, první, kdo našel tělo.

Pojištění, výše pojistky? Komu pojistné plnění?

Otevřely se dveře a Eva zvedla hlavu.

„Poručíku?“ Dvorní vstoupila ředitelka a za rameno vedla malou rusovlásku s mléčnou pletí posetou pihami. Holčička měla dlouhé vlasy skoro mrkvové barvy, svázané do hladkého ohonu, a v té vzorně čisté školní uniformě s blejzrem námořnické modři vypadala křehce a nejistě.

„Melodie, tohle je poručík Dallasová, od policie. Chce si s tebou promluvit. Poručíku Dallasová, tohle je Melodiina matka, Angela Miles-Branchová.“

Dítě zdědilo vlasy i pleť po matce, zaznamenala Eva. A mamka se tváří zrovna tak nejistě jako dcera.

„Poručíku, nemohly bychom to nechat na zítřek? Radši bych Melodii vzala hned domů.“ Angela pevně svírala Melodiinu ruku. „Dcerka se necítí dobře. To je snad pochopitelné.“

„Pro všechny bude lepší, když to uděláme hned. Nezapomejte to moc času. Ředitelko Moseblyová, omluvíte nás?“

„Myslím, že bych měla zůstat, jakožto zástupce školy a Melodiin právní zástupce.“

„V tomto případě není zástupce školy nutný a jako právní zástupce zde může zůstat její matka. Budete muset počkat venku.“

Moseblyové oči prozrazovaly nesouhlas, ale sevřela čelist a vyšla z místnosti.

„Nechceš se posadit, Melodie?“

V jednom i druhém Melodiině oku se objevila velká slza. „Ano, madam. Mami?“

„Budu pořád tady.“ Angela, nepouštějíc ruku holčičky, si sedla vedle ní. „Bylo to pro ni strašné.“

„Chápu. Melodie, tohle budu nahrávat.“

Kývnutí a k tomu další dvě němé slzy. Proč jsem radši sama neprovedla ohledání a nepověřila výslechem dětí Peabodyovou, vzdychla si v duchu Eva. „Nechceš mi říct, co se stalo?“

„My jsme šly do třídy pana Fosterera – teda Rayleen a já. Napřed jsme zaklepaly, protože dveře byly zavřené. Ale panovi Fosterovi to nevadí, když s ním potřebuje někdo mluvit.“

„A vy jste chtěly s panem Fosterem mluvit.“

„O našem úkolu. Máme s Ray společný projekt. Pracujeme na multimediální zprávě o Listině práv. Máme to mít za tři týdny a je to hlavní projekt ve druhém ročníku. Započítává se pětadvaceti procenty v hodnocení na konci roku. Chtěly jsme, aby se podíval na náš návrh. Jemu nevadí, když se ho jdeme na něco zeptat před hodinou nebo po ní.“

„Dobře. Kde jste byly předtím, než jste šly do třídy?“

„Já jsem měla přestávku na oběd, se svojí studijní skupinou. Měly jsme s Ray dovolené od paní Hallywellové, že můžeme opustit skupinu o chvíli dříve a jít za panem Fosterem. Měla jsem propustku.“

Sáhla do kapsy.

„To je v pořádku. Vešly jste tedy do třídy.“

„Chtěly jsme. Povídaly jsme si a otevřely jsme dveře. Hrozně to tam smrdělo. A já to řekla, řekla jsem: Ježíš, tady to smrdí.“ Znovu jí vyhrkly slzy. „Mně je to líto, že jsem to řekla, ale –“

„To je v pořádku. Co se stalo pak?“

„Uviděla jsem ho. Ležel na zemi, a bylo tam, bylo tam nablito a všechno. A Ray začala vřiskat. Nebo já. Myslím, že jsme ječely obě. A utíkaly jsme ven a pan Dawson přiběhl po chodbě a ptal se nás, co se děje. Řekl nám, že tam máme zůstat, a šel dovnitř. Viděla jsem to. A pak hrozně rychle vyběhl, a takhle měl ruce.“

Připlácla si volnou ruku na ústa. „Pak něco povídal do vysílačky, myslím, že volal paní ředitelku. A pak paní ředitelka přišla a zavolala ošetřovatelku. A pak přišla ta ošetřovatelka, sestřička Brennanová, a odvedla nás na marodku. Zůstala s námi, dokud nedorazil pan Kolfax a neodvedl si Ray. Já jsem zůstala se sestřičkou Brennanovou, dokud nepřišla maminka.“

„Viděly jste do třídy pana Fostera vcházet ještě někoho, nebo z ní vycházet?“

„Hm. Promiňte. Hm. Pan Bixley šel zrovna z klučích záchodů a po cestě jsme potkaly pana Dawsona. Ukázaly jsme mu propustky. A to myslím bylo všechno, ale já nedávala moc pozor.“

„Jak jste věděly, že je pan Foster ve třídě?“

„No, on je v pondělí před pátou hodinou vždycky ve třídě. Vždycky v pondělí tam obědvá. A poslední čtvrt hodinu tam můžou za ním chodit žáci, když něco potřebují. I předtím, když je to důležité. On je tak hodný. Mami.“

„Já vím, zlatíčko. Poručíku, prosím.“

„Už jsme skoro hotovy. Melodie, sahala jsi ty nebo Rayleen na pana Fostera nebo na něco ve třídě?“

„Kdepak, madam. Hned jsme utekly. Bylo to hrozné, utekly jsme.“

„Dobře. Melodie, kdyby sis na cokoli vzpomněla, i na sebemenší maličkost, musíš mi to říct.“

Dítě vstalo. „Poručíku Dallasová? Madam?“

„Ano?“

„Rayleen říkala, když jsme byly na marodce, tak Rayleen tvrdila, že pana Fosteru strčí do velikého pytle. Opravdu? To se musí?“

„Ach, Melodie.“ Angela pevně přitiskla dítě k sobě.

„Hned se o pana Fosteru postaráme,“ pravila Eva. „Je to moje práce, postarat se o něj, a já to udělám. Když mi všechno řekneš, pomůže mi to.“

„Opravdu?“ Melodie popotáhla a vzdychla. „Děkuju. Já už chci domů. Můžu jít domů?“

Eva pohlédla do dívčinych očí plných slz, kývla a pak přenesla pohled na matku. „Budeme v kontaktu. Ocenila bych vaši spolupráci.“

„Tohle je pro ta děvčátka velice kruté. Velice. Pojd', zlatíčko. Půjdeme domů.“

Angela ovinula paži kolem Melodiiných ramínek a vyvedla ji z ředitelny. Eva se zvedla od stolu a doprovodila je ke dveřím. Ředitelka už na ně čekala.

„Ředitelko Moseblyová? Ještě otázku.“

„Jen vyprovodím paní Miles-Branchovou a Melodii.“

„Jsem si jistá, že znají cestu. Jdeme do vaší kanceláře.“

Eva se tentokrát neobtěžovala s usedáním, ale prostě se opřela o stůl. Ředitelka ji nasupeně následovala, zaťaté ruce opřené v bok.

„Poručíku Dallasová, já sice velmi dobře vím, že musíte dělat svoji práci, ovšem váš přezíravý a arogantní postoj mě udivuje.“

„Ano, jistě. Měl pan Foster ve zvyku nosit si oběd a nápoje do práce?“

„Já... Ano, nosil si jídlo. Minimálně několikrát týdně. Máme tu samozřejmě nutričně certifikovanou jídelnu. A státem schválené automaty. Ale řada zaměstnanců si nosí vlastní jídlo, alespoň občas.“

„Obvykle jedl sám. U svého stolu?“

Moseblyová si palcem a ukazováčkem mnula čelo. „Pokud vím, nosil si oběd do třídy dvakrát třikrát týdně. Práce pedagoga zahrnuje víc než jen výuku v hodinách. Učitel musí psát přípravy, známkovat práce žáků, připravovat práci v laboratoři. Craig, podobně jako většina zaměstnanců, se také dále vzdělával, což vyžaduje studium a psaní a tak dále. Obědval ve třídě, aby mohl při jídle pracovat. Byl své práci velmi oddaný.“

Hněv z ní zřejmě vyprchal. „Byl tak mladý a idealistický. On učil strašně rád, bylo to na něm znát, poručíku.“

„Měl nějaké neshody s ostatními členy sboru?“

„O žádných opravdu nevím. Byl to přátelský, nekonfliktní mladý muž. Mít takového učitele v našem zařízení bylo štěstím, to si myslím i z pozice ředitelky.“

„Byl v poslední době někdo propuštěn?“

„Ne, máme velmi malou fluktuaci. Craig u nás učil druhým rokem. Vyplnil mezeru po jednom pedagogovi, který odešel do důchodu po padesáti letech služby. Ten u nás učil dvacet osm let.“

„A co vy? Jak jste tady dlouho?“

„Tři roky, v ředitelské funkci. Jako pedagog a v administrativě pracuji pětadvacet let.“

„Kdy jste naposledy viděla pana Fostera?“

„Viděla jsem ho krátce dnes ráno.“ Zatímco odpovídala, ředitelka přistoupila k chladicí skřínce a vzala si láhev vody. „Přišel brzo, aby navštívil naše sportovní zařízení, což dělal pravidelně. Všichni zaměstnanci mohou chodit do posilovny, do bazénu a tak dále. Craig tohoto privilegia využíval skoro každé ráno.“

S povzdechem si nalila vodu do široké sklenice. „Nechcete také, poručíku?“

„Jsem v pohodě.“

„Já sama jsem si šla ráno zaplavat a právě jsem odcházela od bazénu, když dorazil. Popřáli jsme si dobrého jitra. Já si postěžovala na dopravu a šla jsem dál. Měla jsem

naspěch. Slyšela jsem, jak skočil do vody,“ zamumlala a dlouze se napila. „Když jsem otevírala dveře do šatny, zaslechla jsem, jak to cáklo. Ach, bože.“

„Kolik bylo hodin?“

„Asi půl osmé. V osm hodin jsem měla videokonferenci a šla jsem pozdě, protože jsem se zdržela v bazénu. Zlobila jsem se na sebe a s Craigem jsem sotva promluvila.“

„Kde si nechával oběd?“

„Proč? Asi ve třídě, řekla bych. Možná v kuchyňce, ale nevzpomínám si, že bych ho viděla dávat nebo si brát něco z ledničky nebo ze skříňky.“

„Zamykala se třída?“

„Ne. Škola je samozřejmě zabezpečena, ale jednotlivé třídy se nezamykají. Není proč, program naší školy se zakládá na důvěře a odpovědnosti.“

„Dobře. Můžete poslat dalšího svědka. Rayleen Straffovou.“

Ředitelka kývla, ale tentokrát v tom nebylo nic královského. „A co ostatní žáci? A moji zaměstnanci?“

„Budeme muset vyslechnout všechny zaměstnance, dříve než opustí budovu. Žáky můžete propustit, ale potřebuji jejich seznam.“

„Dobře.“

Když byla opět sama, Eva vytáhla komunikátor a spojila se s Peabodyovou. „Hlášení. Jak to vypadá?“

„Tělo právě převážejí. Patolog je zajedno s tvou domněnkou, že jde o otravu, i když zatím to nechce potvrdit, dokud nebude provedena pitva. Na místě činu jsou technici. Zdá se, že v době smrti oběť pracovala na počítači. Přípravoval písemku na příští hodinu.“

„Tady máme motiv,“ utrousila Eva suše.

„Jak já písemky nenáviděla. Podle mě je to proti ústavě. Zkontrolovala jsem počítač a zjistila jsem, že oběť z této jednotky poslala mail na adresu LFoster@Blackburnpub.com ve dvanáct hodin šest minut. Předtím žádný kontakt.“

„Manželka se jmenuje Lissette. Obsah?“

„Jen sladký vzkaz, že koupí večeri cestou domů z práce. Příjemkyně odpověděla ve stejném duchu, souhlasila s návrhem, ve čtrnáct čtyřicet osm. Odpověď nebyla přečtena.“

„Dobře. Čekám teď na druhého svědka. Pošlu ti ředitelku, někam ji uklid'. Začni s výsledkem personálu a sestav časovou linii u každého z nich. Budu pak pokračovat, až skončím s tou holkou. Zatím ověř bydliště manželky, a kde pracuje. Uvědomíme ji, až odsud budeme odcházet.“

„A zábava nikdy nekončí.“

Eva vypnula komunikátor, když se dveře opět otevřely a znovu vešla ředitelka Moseblyová s rukou položenou na rameni holčičky.

Tahle byla plavovlasá, s vodopádem kudrlinek sepnutých fialovou stužkou. Stužka ladila s jejíma očima, které v této chvíli byly opuchlé a zarudlé, nápadné ve svěží tvářičce s lehce zdviženým nosíkem. Ústa, růžová se silnějším spodním rtem, se chvěla.

Holčička měla stejnou školní uniformu jako Melodie, ale na klopě blejzru měla připíchnutou zlatou hvězdičku.

„Rayleen, tohle je poručík Dallasová. Poručíku, Rayleen je tu s otcem, Oliverem Straffem. Budu venku, kdybyste mě potřebovali.“

„Posaď se, Rayleen.“

„Poručíku.“ Oliver pevně třímal dceřinu ruku. Jeho hlas rezonoval ředitelnou jako hlas dobrého divadelního herce. Byl vysoký a vypadal skvěle, stejně jako dcera. Ale jeho pohled byl chladný jako ocel. Už se s ním setkala. U soudu.

Luxusní obhájce, který smrdí prachama.

A sakra.